

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΗΧΟΥΣ"

ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Ν.)

I

Ἡ ἐπαρχία τοῦ Ἀρλεζ δὲν ἦτο ποτὲ ἐπιζήλος θέσις καὶ κανεὶς ἀπὸ τούς κυρίους ὑποψηφίους ἐπαρχοῦς δὲν τὴν ἐποφθαλμία. Μὲ πάντε χιλιάδας κατοίκους, κακοκτισμένη, χωρὶς σιδηρόδρομον, τέλος τύπος μικρᾶς ἐπαρχιωτικῆς πόλεως, ὅπου ἡ πληξίς στάζει ἀπὸ τούς τοίχους καὶ ἀναβρῦει ἀπὸ τὰς σχισμάδας τῶν λιθοστρώτων.

Οὕτως ὥστε μῶλις ἐγκατεστάθη, ὁ κύριος βαρῶνος τοῦ Σαιντ-Γριέζ, προσεβλήθη ἀπὸ τὸ ἐνδημικὸν του νόσημα καὶ σχεδὸν κάθε ἐσπέρας εἶχε μὲ τὴν κ. ἐπαρχίαν διαλόγους, ἀπάνω κάτω ὡσάν τὸν ἀκόλουθον :

— Καὶ ὅμως, Ἄννα, ἀν ἤθελες...

— Τί θὰ ἐγίνετο ;

— Θὰ ἐμέναμεν ἡσυχοὶ εἰς τὸ κτῆμά μας. Θὰ καλλιεργοῦσα, θὰ κυνηγοῦσα θα...

— Καὶ ἐγὼ, θὰ ἔμενα στὸ σπῆτι, θὰ ἐστενοχωροῦμην, θά...

— Κ' ἐδῶ τάχα ;

— ὦ! συμφωνῶ, Γοντράν, πρὸς τὸ παρὸν ὁ βίος μας δὲν εἶναι φαεινός, ἀλλὰ ἀργότερα... Εἰς ὅλα χρειάζεται μία ἀρχή... Εἰς ἓν ἔτος θὰ ἔχωμεν μίαν Νομαρχίαν. Ὁ ὑπουργὸς τὸ ὑπεσχέθη εἰς τὸν θεῖόν μου...

Ἄ! Κύριε βαρῶνε, εἶσαι καθὼς ὅλοι οἱ εὐνοούμενοι τῆς τύχης. Ἡ θέσις αὕτη τοῦ ἐπαρχοῦ, ἀντικείμενον ὅλης σου τῆς περιφρονήσεως φαίνεται εἰς πολλοὺς ὡς τὸ ἀπόγειον σημείον ὅλων τῶν μεγαλείων. Νά, ἐδῶ ἀκόμα, πολὺ πλησίον τοῦ μεγάρου σου, ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας, ἡ ὁποία θαρρεῖς ὅτι προσπαθεῖ νὰ φανῇ ταπεινὴ καὶ μικρὰ ἐνώπιον τῆς λαμπρότητος τοιαύτης γειτνιασεως σὲ ἐπικαλοῦνται ἄνω τείνοντες τὰς χεῖρας. Τὸ ὄνομά σου ἐπαναλαμβάνεται κάθε στιγμὴν... «Ἐάν ὁ κύριος βαρῶνος τοῦ Σαιντ-Γριέζ ἤθελεν... Ἐάν ὁ κ. βαρῶνος τοῦ Σαιντ-Γριέζ κατεδέχετο...» Πάντοτε ὁ κ. βαρῶνος τοῦ Σαιντ-Γριέζ!

Εἰσχώρησε εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ οἴκου τούτου καὶ θὰ συγκινηθῆς. Ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ πτωχεία ἀλλὰ ἡ φιλόπονος πτωχεία... Σπεῦσε ὅμως. Ἡ δυστυχία κρούει ἤδη τὴν θύραν τῆς μὲ τὴν βασιανιστικὴν αὐτῆς συνοδείαν. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ οἰκογενειάρχης, ὁ πατὴρ Βαρβῶ, ἀπέθανε καὶ ἀπὸ τρία ἔτη ἡ χήρα ἀγωνίζεται, αἱ δυνάμεις τῆς ἐξαντλοῦνται καὶ τὸ φάσμα τῶν δανειστῶν διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Εἶσθε ὅμως ἐδῶ, κύριε ἐπαρχε, δὲν εἶν' ἀλήθεια ; Ποία ἄλλη ἐπιρροή ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ

μειδίωμα τῆς ἐλπίδος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦτο τὸ ὁποῖον αἱ λύπαι καὶ αἱ ἀγρυπνίαι κατερουτίδωσαν;..

Ἡ χήρα εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ χαρὰν :

— Διωρισμένος, Λουδοβικε, εἶσαι διωρισμένος!.. πῆρα γράμμα ἀπὸ τὴν ἀνάδοχόν σου. Ἄκουσε :

«Ἀγαπητὴ μου κυρία. Ὁ κ. τοῦ Σαιντ-Γριέζ εἰζήτη γραμματεία. Ἐμίλησα διὰ τὸν Λουδοβικόν καὶ ἡ θέσις τοῦ ἐδόθη, ἔχω τὴν ὑπόσχεσιν τῆς βαρωνίδος. Ὁ υἱός σου ἄς προσπαθήσῃ νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ καλὸ μάτι καὶ ἡ θέσις του εἶναι ἀσφαλισμένη.»

Ὁ Λουδοβικὸς Βαρβῶ δὲν τολμᾷ νὰ πιστεύσῃ τοιαύτην εὐτυχίαν. Γραμματεὺς τῆς ἐπαρχίας ! Χίλια φράγκα μισθοδοσία ἐκτὸς τοῦ δώρου τῆς ἀρχιζωνιᾶς ! Καὶ τοῦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἴσως ἐφ' ὅρου ζωῆς, διότι ἐπὶ τέλους ἐάν οἱ ἐπαρχοὶ ἀλλάζουν, ὁ γραμματικὸς διαμένει. Θὰ κατώρθωνε νὰ ξανακτίσῃ τὸ νοικοκερὶ του, νὰ νυμφεύσῃ τὰς ἀδελφάς του, νὰ γηροκομήσῃ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ ὄραϊόν του τοῦτο ὄνειρον, τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν πραγματικότητα :

— Λουδοβικε, πρέπει νὰ ὑπάγῃς αὐριον εἰς τὸν χορὸν τῆς ἐπαρχίνας· ἡ ἀνάδοχός σου σὲ στέλλει ἓνα προσκλητήριον.

— Ἐγὼ... στὸ χορὸ ;

— Μὴ λὲς ὅχι, παιδί μου εἶναι ἀναγκαῖον. Ἄκουσε τὴν συμβουλὴν τῆς ἀναδόχου σου «Ὁ Λουδοβικὸς ἄς προσπαθήσῃ νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ καλὸ μάτι» Εἶσαι εὐμορφὸ παλληκάρι, ἐξυπνός, βλέπεις, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μπιθᾷ διὰ τὸ ἑαυτὸν του, ὅπως τὸ κάμεις. Διότι ἂν ὁ ἴδιος ἀμπιθᾷ τί θὰ κάμῃ ὁ κόσμος... Σὲ συμφέρει νὰ φαίνεσαι... πρὸ πάντων μὴ λησμονῆς νὰ προσκαλέσῃς τὴν κ. Σαιντ-Γριέζ νὰ χορεύσῃ μαζί σου.

Ὁ νεανίας τρέμει ὀλόκληρος. Ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ ἀλλὰ ἡ μητέρα του εὐρίσκει λόγους νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὸν καθησυχᾷ ὅπως ἄλλοτε κατώρθωνε νὰ διαλύῃ μ' ἓνα τραγοῦδι τούς παιδικοὺς τρόμους του.

Καὶ ἐνῶ πλησιάζῃ νὰ νυκτώσῃ, ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱός εἶναι ἀκόμα μαζί, κρυφομιλοῦν καὶ προεξοφλοῦν τὸ μέλλον.

II

Ἡ κ. Ἐπαρχίνα μὲ τὴν διαβολεμένην παρισινήν δραστηριότητά τῆς, ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὸ Ἀρλεζ καὶ ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει τὴν σειρὰν τῶν ἐορτῶν τῆς.

Ἀπὸ ἓνα μῆνα, ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ διὰ τὸν χορὸν τοῦτον. Λέγουν καὶ διαδίδουν θαυμάσια· ἀλλὰ αἱ ἐκπλήξεις τὰς ὁποίας παρακτεαύζει, ὑπερβαίνουν ὅλα τὰ ὄνειρα τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς πόλεως. Διὰ τὸν πρῶτόν τῆς χορὸν ἡ κ. τοῦ Σαιντ-Γριέζ θέλει νὰ κάμῃ μεγάλα πράγματα. Οἱ ἐπαρχιώται τῆς θὰ μένουν πολὺ εὐχαιροστημένοι.

Ἐνῶ ἐπιτήθειοι τεχνίται, διευθετοῦν τὰ τελευταία ἐπιπλα ἡ κυρία μετὰ τοῦ κυρίου ἐπαρχοῦ δε-

πνοῦν. Διὰ τὸ παραμικρὸν ἐγείρεται, πηγαίνει, ἐρχεται ἐπιθεωρεῖ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο. Ὁ βαρῶνος τοῦ ὁποίου τὴν μακκροῖότητα διαταράσσει ἡ κλεινησὶα αὕτη ἐτοιμάζεται νὰ ἐκστομίση μίαν παρατήρησιν, ὅταν ἡ θύρα ἀνοίγεται.

«Ἐνα τηλεγράφημα διὰ τὸν κ. ἔπαρχον!»

Πρὶν ἀκόμη προσθάσῃ οὗτος νὰ ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ ἡ κυρία εἶχεν ἤδη ἀνοίξῃ τὸν φάκελον.

«Ἐφθάσα εἰς Μασσαλία. Διαθέτω εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἐρχομαι νὰ δειπνήσωμεν μαζί.»

Λαστέρ.

Καὶ χωρὶς νὰ παρατήρησῃ τὴν ἐκφραστικὴν ἀπορίαν τοῦ συζύγου τῆς, φωνάζει καταχαρούμενη.

— Τί εὐτυχία! ἓνας προσκεκλημένος ἀκόμα!

— Μὰ πῶς! . . . Δὲν σκέπτεσαι, φιλάττη μου, ὅτι θὰ μᾶς ἀνησυχῆσῃ πολὺ ὁ λοχαγὸς μίαν τοιαύτην ἡμέραν. . . θὰ πᾶν ὅλα χαμένα.

— Ἀπεναντίας, θὰ πᾶν ὅλα περιόφημα.

— Πρῶτα - πρῶτα ὁ Λαστέρπ δὲν θὰ ἔχῃ φέρεμα.

— Ὅχι εἶναι μὲ τὴν στολὴν του. . . θαυμασία!

— Μὲ μικρὴν στολὴν, μὲ στολὴν τοῦ ταξιδιοῦ, καὶ . . .

— Οὐφ! μὲ τὸ παραμικρὸν τὰ χάνεις! . . .

— Γιάννη, ἐτοίμασε τὸ τραπέζι—καὶ κάμε μιὰ σαλάτα . . . ὁ λοχαγὸς πολὺ τὴν ἀγαπᾷ. Θυμοῦμαι, ἡ καυμένη ἡ θεία πάντα τὸν πείραζε. «Εὐρέθεις, Παῦλε, κάτω ἀπὸ μιὰ σαλάτα» Ἦρξα ἄς ὑπάγω νὰ τοῦ ἐτοιμάσω ἓνα δωμάτιον.

Καὶ φεύγει σὺν ἀστραπῇ.

Ὁ κ. τοῦ Σαιντ-Υριέξ ἀπεσύρθη εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῇ ἀνῆρτησεν εἰς τὴν ἐπίσημόν του στολὴν τὸν σταυρὸν ἐνὸς ἐξωτικού παρασήμου.

Τριάκοντα λεπτὰ ἀργότερα, μὲ στρατιωτικὴν ἀκριθείαν, ὁ λοχαγὸς Λαστέρπ εἰσῆρχετο εἰς τὸ μέγαρον. Ὠραίος νέος καμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἀφρικῆς, μὲ ζωηροῦς ὀφθαλμούς, μὲ πάνουρα χεῖλη. Ἡ κυρία τοῦ Σαιντ-Υριέξ ἐροίθη στὸν λαίμῳ τῷ.

— Καλῶς ἤλθες, Παῦλε! . . . Φίλησέ με λοιπόν. . .

«Ἐ! φθάνει! Τί καλὰ ἔκαμνες νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆς ἐδῶ! . . . ἀληθινὴ ποντικὸτρομπά ἀλλὰ διὰ λέξεις τὴν ἡμέρα. Εἶσαι τυχερός. Φαντάσου, δίδομεν χορὸν. Ὅ,τι κομψότερον φαντάζεσαι καὶ θὰ παρουσιάσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν ὠραιότερον ἀξιωματικὸν τοῦ γαλλικοῦ ἱππικοῦ . . . Ὅχι ἦσαι ὁ ἦρας τῆς βραδυᾶς!

Ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ἐφίλησε μὲ φανεράν εὐχαρίστησιν τὴν ἐξαδέλφην του, τώρα στράβωσε τὰ μούτρα του.

— Χορὸς; . . . ἐξαδέλφη μου, θὰ μὲ ἀπαλλάξῃς.

— Ποτέ!

— Μ' αὐτὴν τὴν στολὴν . . . διές.

— Θαυμασία.

— Πέφτω ἀπὸ τὴν κούρασιν . . . ἀφανισμένος σὺν γέρικο ἄλογο.

— Ὅχι ἀναπαυθῆς ἀργότερα.

— Πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν.

— Ἀμέσως θὰ φᾶς . . . Ὅριστε τὴν σαλάτα σου.

Ὁ λοχαγὸς ἐμειδίασε διὰ τὴν λεπτὴν αὐτὴν περιποίησιν.

— Φιλάττη ἐξαδέλφη, σὲ ἀξίζει νὰ σὲ ξαναφιλήσω . . . καθόσον μάλιστα αὐτὸς ὁ τρομερὸς Σαιντ-Υριέξ δὲν εἶναι ἐδῶ!

— Ὅχι σωπάσης, κακόπαιδο! . . . τρώγε, σὲ δίδω ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας.

Ὁ λοχαγὸς ἀναγκάζεται νὰ ὑπακούσῃ. Ὁμιλεῖ, τρώγει, πίνει συγχρόνως καὶ τὰ κατορθώνει περιόφημα καὶ τὰ τρία. Ἐξάφνα ὅμως.

— Ξέρεις, ἐξαδέλφη, ὅτι ἐντρέπομαι;

— Ἀλήθεια;

— Βέβαια, καταβροχθίζω σὺν λάμια, ἐνώπιον τῆς ὠραιότερας γυναικὸς τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Ἀρλέξ καὶ αὐτὸ μὲ κάμνει δειλὸν.

— ὦ! ἡ δειλία σου, Παῦλε!

— Γέλα, ὅσο θέλεις, ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια. Ἐάν ἤθελες νὰ μὲ κάμῃς τὴν καλοσύνην νὰ μὲ κρατήσης συντροφιά.

— Μήπως τί κάμω;

— Ὅχι δά, νὰ φάγῃς μαζί μου.

— Μὰ τότε ἔφαγα.

— Στοιχηματῶ, ὅτι δὲν ἔμπορες νὰ φᾶς. . .

Ἡ συγκίνησις διὰ τὸν χορὸν . . . ἡ προσδοκία τοῦ ἐρχομοῦ μου. . .

— Ἄνοστε!

— Ὀλίγη τροφή περισσοτέρα θὰ σὲ κάμῃ πολὺ καλὸ. Ἐγὼς ἀνάγκην διὰ τὸ ἑσπέρας. . . Δοκίμασε ὀλίγον αὐτὴν τὴν σαλάτα, εἶναι θαυμασία. Ὅχι μὲ μᾶθῃς πῶς τὴν κάμουν.

— Τί τρέλλα! . . . Ἐπὶ τέλους πρὸς χάριν σου θὰ πάρω δύο τρία φύλλα.

Ὁ λοχαγὸς ἔχει δίκαιον. Ἡ σαλάτα εἶναι θαυμασία καὶ ἡ κ. τοῦ Σαιντ-Υριέξ ξαναπέρνει. Καὶ τρώγει τόσον εὐμορφα ὥστε ὁ λοχαγὸς λήσμονεῖται νὰ τὴν βλέπῃ. Ἐξάφνα ὅμως ἀποθῆ τὸ πιάτο τῆς μὲ φρίκην:

— Ἐγὼ σκόρδο, Παῦλε; σκόρδο, σκόρδο! καὶ δὲν μὲ τὸ εἶπες!

— Βεβαιότατα . . . θέλεις νὰ σὲ προσφέρω ἀκόμα;

— Εἰς ἐμέ! καὶ τολμᾶς; . . . Εἶναι φρίκη . . . αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ δὲν περνᾷ, τὸ ἤξεύρεις!

— Ὅχι, ἐξαδέλφη μου ἀπατάσαι.

— Δὲν θὰ ἔμπορέσω νὰ μιλήσω ὅλην τὴν νύκτα.

— Ὅχι δά! καὶ σοβαρῶς μὲ ὕψος πατρικὸν προσέθεσε, θὰ σὲ δώσω κασοῦ.

— Τί;

— Ναι, ἓνα ἰδιαιτέρον μίγμα τὸ ὁποῖον μετα-

χειρίζονται οι άρχινες εις ανάλογους περιπτώσεις.

— Καί επιτυγχάνει;

— Πάντοτε.

— Δωσέ το γρήγορα.

Η βραχονίς άρπάξει όρμητικώς από τας χείρας του άξιωματικού το μικρόν φυλλίδιον το όποιον έβγαλεν από το θυλάκιόν του και έφυγε:

— Σε λίγο θά σε ξαναιδώ.

Η όρχιστρα προσέκρουσε δέν ζεύρω τόν ποσοστόν τετράχορον, όταν ή κ. του Σαιντ-Υριέξ έσυρεν ιδιαιτέρως τόν λοχαγόν και του ειπε με πικριάν:

— Είναι άπανθρωπιά, Παύλε, με γέλασες με το κασού σου.

— Διατί;

— Δέν πέρνεις μυρωδιά;

— Διόλου;

— Είσαι βέβαιος; . . . και όμως εγώ θαρρώ. . .

Κατ' έκείνην ακριβώς τήν στιγμήν νεανίας με φυσιογνωμίαν έλκιστικην έπροχώρησε προς τήν έπαρχίαν. Το βλέμμα του, ή δειλή του στάσις εξέφραζαν ειδος σιωπηλής παρακλήσεως, αίτήσεως προστασίας ή προκαταβολικής συγγνώμης. Έάν ήτο κάπως κομψότερα ένδεδυμένος και ειχε περισσότερον θάρρος θά περνούσε για εΰμορφο παλλικαρί.

Υπεκλίθη ενώπιον τής κ. του Σαιντ-Υριέξ και με μεγάλην συγκίνησιν.

— Νομίζω Κυρία, ότι είναι ο τετράχορος τόν όποιον είχατε τήν καλωσύνην. . . τόν όποιον κατεδέχθητε να με υποσχεθήτε.

— Βεβαίωτα, κύριε, και είμαι πρόθυμος να τηρήσω τήν υπόσχεσίν μου.

— Επί τινα λεπτά ο άξιωματικός ήκολούθησε δια του βλέμματος τόν πρωτόπειρον νεανίαν και βέβαια καμία άστυία ιδέα θά διήλθε το πνεύμα του διότι ήρχισε να δαγκάνη τα χείλη του ως δια να πνίξη ισχυράν έπιθυμίαν γέλωτος.

(Έπεται το τέλος).

***Αλληλογραφία.**

W. M. D. R. Er Rugby. Έπιστολή και τζέκι ελήφθησαν ευχαριστούμεν.

κ. Π. Χ. Ερ. εις Κερασούντα. Έπιστολή ύμων ελήφθη σ'ς γράφω σήμερα ταχυδρομικώς.

κ. Γ. Κουμεντήν εις Πύργον. Δελτάριον 12ης τ. ελήφθη συμμορούμεθα· αλλά διατί;

κ. Θ. Δ. ένταύθα. Εύρίσκειται ότι μερικά από τα δημοσιευθέντα ποιήματά μας θά ήσαν άριστουργήματα αν ήσαν κάπως κτεισμένα και αν είχαν μέτρα και ρυθμόν. Θεωρώ τόν εκυτόν μου άνίκανον να σ'ς άπκνήσω και δι' αυτό επικαλοῦμαι τήν σκιάν του μεγάλου Σολωμοῦ εις τόν όποτον χάριν σας δίδω τόν λόγον:

«Όταν έπρωτοδιαβάσθηκε το ποίημα, κάποιοι είπαν Κρήμα! ύψηλά νοήματα και στίχοι σφαλμένοι! Για να δεχθώ τήν πρώτην, άκαρτερώ να δικαιολογήσουν τήν δευτέρα

παρατήρησι. Μα τήν Δία που έσάστισα! Αύριο θέλει έρθη και κανέναν να μου δείξη τ' άλφαβητάρι με το κονδύλι στο χέρι, αλλά εγώ του το παίρνω και άπιθόνω τήν άκρη του εις τα μεγάλα όνόματα του Δάντη και του Πετράρχη, του Αριστοτου και του Τάσου, και εις τα όνόματα όσων στιχογραφήσαν τους άκολούθησαν, και του λέγω: Λάβε τήν καλωσύνην, Διδάσκαλε, να γύρης τ' αυτιά σου εδώ πάνω, και μέτρα. Κάθε συλλαβή ει'ν' ένα πόδι, και για μ'ς και για αυτούς, όποιος και αν ήναι ο στίχος· όμως εσύ δέν ήξεύρεις να τα μετράς. Το φωνήεν, με το όποτον τελειώνει ή λέξις χάνεται εις το φωνήεν με το όποτον ή άκόλουθη άρχινά· όμως το προφέρω, επειδή έτσι με συμβουλεύει ή τέχνη τής άληθινής άρμονίας. Το ια (βία) το εει (ρέει) το αι (Μάϊ) και τα εξ'ς, όταν δέν είναι εις το τέλος του στίχου δέν κάνουν παρά μία συλλαβή. Το τιμή είναι όμοιοτέλεστο με το πολλοί, το κακός με το τυμόδ, το έχθες με το πολλούς· Τούτοι οι κανόνες έχουν κάποιαις εξαίρεσεις, ταις όποιαις όποιος έχει καλή θρεμμένη με τους κλασικούς τήν ψυχήν του βάνει εις έργον, χωρίς τόσο να συλλογίζεται, εις τήν ίδιαν στιγμήν εις τήν όποιαν μορφώνει τήν ύλη. Πίστευσε μου, Διδάσκαλε, ή άρμονία του στίχου δέν είναι πράγμα όλο μηχανικό, αλλά είναι ξεχείλισμα τής ψυχής· με όλον τουτο αν φθάσης να μου άποδείξης ότι σφάλω τους στίχους, θέλω γράψει των Ίταλών και των Ίσπανών να τους δώσω τήν είδησιν, ότι τους έσφαλαν έως τώρα και αυτοί, και μη φοβάσαι να σου πάρω για τήν έφεύρεσιν το βραβεΐον, γιατί θέλει σε μελετήσω. . . .»

«ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ»

Παρακαλοῦνται όσοι εκ των κ. κ. συνδρομητῶν δέν έπλήρωσαν έτι τήν συνδρομήν αυτών να τήν άποστείλωσιν όσον το δυνατόν ένωρίτερα είτε κατ' ευθείαν εις το γραφείον· είτε εγκειρίζοντες αυτήν εις τους Κυρίους:

- Γιαννόπουλον εις "Αγκυραν
- Βεινόγλου " Σμύρνην
- Παναγιωτίδην " Παρισηνίαν
- Φιλ. Ευγένην " Αττάλειαν
- "Εξαρχον " Αρτάκη
- Θ. Κυριακίδην " Αγαθούπολιν
- Γ. Πετροπουλιάδην Βάφραν
- 'Αθανασιάδην " Πλωμάριον
- Κουμεντήν έν Βουλγαρία

οΐτινες πάνυ ευγενώς εδέχθησαν τήν άνταπόκρισιν τής «'Ηχους».

